

Дора Габе

Облаци

Като платна в небето разлюляни,
като размътени до дъно океани,
със грохот от ударени вълни
се носят облаци страхотни над простора.

Небесните прозрачни глъбини
останаха зад тях дълбоко скрити –
заляха ги, забулиха вълните,
а тъмните им сенки разпиляни
върху земята, сбират се в една
проникваща, просяждаща тъма
и леят черна влага...
Над тях, раздвижено,
небето бяга.

Мълчи светът потиснат. А отгоре
друг свят ечи, бушува и говори.
О, аз не съм сама, не съм една –
че там, над мен, зад черната стнена,
докосва ме и вече ме пронизва
надвесения свят
и тъй близо е, близо...

КРАЙ

© Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11645>]